

Létezik szerelem, ha minden csak hazugság?

Black LIES

sötét hazugságok

fine
selection

A L E S S A N D R A T O R R E

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

A L E S S A N D R A T O R R E

Black
LIES

s ö t é t h a z u g s á g o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Ajánlom a könyvet:

Wendy Metznek

SueBee • Bring me an Alpha! • -nak

Keelie Chatfieldnek

Karen Lawsonnak

Marion Archernek

Ti azóta velem vagytok, hogy a könyvnek csak a fele volt kész. Köszönöm az éjszakai hívásokat, azt, hogy szétcincáltátok és alakítottátok, rámutattatok a gyenge pontjaira, miközben megszállottan lelkesedtetek az erősségeiért. Ez a kötet nélkületek nem lenne ilyen.

Előszó

NÉZTEM MOLLY LAKÁSÁT, a mediterrán stílusú, narancssárga sorházat. Az ablakokban a virágládák tele voltak sötét rózsaszín hibiszkusszal. Az idegen autók tengerében ott állt Lee terepjárója, az amerikai férfiaság sárfoltos megtestesítője. Ő huszonkét perccel ezelőtt sétált be farmerben, zsebre dugott kézzel, lehajtott fejjel, szinte automatikusan, mint aki már százszor tette meg ezeket a lépéseket.

A sebességváltót ütöttem testszínűre lakkozott körmeimmal. Egy kicsit becsuktam a szemem, és csak hagytam, hogy a légkondicionáló szele végigfújjon rajtam. Egy óra múlva a masszörömnél kellett volna lennem, szóval vagy megoldódik a helyzet magától, vagy lekésem a randimat Roberta kezeivel.

Mozgolódás a jobb felső lakásban. Az a nőé. Egy ajtó kivágódott, Lee fejét láttam gyorsan végighaladni a folyosón, mögötte szorosan egy szőke fej követte. A nő Lee ingét ráncigálta, miközben vadul gesztikulált. El tudtam képzelni, hogy milyen szavak repkednek a szájából. *Lee, ne menj el! Lee, ez nem az, amire gondolsz!* Kíváncsi lettem volna, hogy a *szerelemek* szót vajon kiejti-e, hogy a kapcsolatuk eljutott-e eddig a pontig.

Lee eltűnt a lépcsóházban. Hátradőltem, nagyon kívántam egy italt, valamit, amit most kinyitnék és élvezhetnék, miközben kemény munkám meghozza gyümölcsét. Ennek működnie kell, meg kell történnie. Nem lehet az övé, ő az enyém.

Lee feje fel-le mozgott a kocsik között, majd az arcát is megpillantottam, ahogy a dzsipje felé sétált. A vonásai kemények voltak. Ezt az arckifejezést még nem láttam rajta, de jól ismertem. Eltökélt. Hátározott. Idegesen összekulcsoltam a kezemet, figyeltem, hogy a nő halásápadt arca is felbukkan. Tágra nyílt szemmel magyarázott, a szája gyorsan mozgott, hatalmas mellei hullámzottak, ahogy valamit kiabált, és vállon ragadta Leet. Le akartam húzni az ablakot, hogy kikukucskáljak, csak hogy halljam a szóváltásukat, és még egy picit élvezzem a pillanatot.

Jól van. Fordulj meg, és hagyd ott szépen ezt a férfit! Soha többé nem fogja megérinteni az arcod. Soha többé nem fogja szerelmes ölelésben részesíteni a tested. Ő az enyém. Én foglalom el a helyed.

Figyeltem, ahogy Lee beszállt az autójába, elég keményen becsapta az ajtót ahhoz, hogy a nő összerezzenjen, majd a gumik csikorgása hallatszott, minden képzeletemet felülmúlóan a legszebb zaj a világon, a véglegességé. A nő ott állt egyedül a kocsni hűlt helyén a parkolóban. Fekete szemfestékes könnyei foltot hagytak az arcán, és a kiáltása elég hangos volt ahhoz, hogy még a sötétített ablakon keresztül is halljam.

Az enyém a győzelem. Vigyorogtam, adtam magamnak egy virtuális csillagos ötöst, aztán beindítottam a Mercedesemet. Az utcára hajtottam, dél felé vettem az irányt. Talán a masszázs után beugrom a kedvesem irodájába. Dobok neki egy szendvicset. Megünneplem a győzelmem életem másik férfiával.

Csak tessék, ítélj el! Fogalmad sincs, hogy mivel jár a szerelmem.

Két férfit szeretek. Két férfival dugok.

De ha azt hiszed, hogy már hallottál ilyen történetet, akkor tévedsz.

1. RÉSZ

*Ez nem egy habkönnyű történet
a szerelemről.*

1. fejezet

AZ ÉLETEM MINDIG VALAMILYEN TERV SZERINT ZAJLOTT. Azt hiszem, a szüleim még a fogantatásom előtt leültek és mindent megterveztek, majd folyamatosan belém sulykolták a tervet azal, hogy állandóan emlékeztettek rá, és követendő példákat állítottak elém. Jómódúak voltunk, semmit sem kellett csinálnom. Vagyis mindent. Kitűnő bizonyítványt követeltek tőlem úgy, hogy soha nem fogok dolgozni. Elvárták tőlem, hogy valamelyik elit magán-egyetemre vegyenek fel, de csak azért, mert ott fogok találkozni a férjemmel. Nem lehettem túlsúlyos, mert az kellemetlen lenne, de nem is hangsúlyozhattam az alakomat, mert az nem illik a mi köreinkben.

A terv egyszerű volt: szerezzek egy tisztességes diplomát, és közben váljak tökéletes feleséggé. Mielőbb menjek férjhez. Támogassam a páromat, de ne hanyagoljam el azt sem, ami érdekel. Például jótékonykodjak vagy vezessem a háztartást.

Soha nem szerettem ezt a tervet, és minden lehetséges passzív-agresszív módon próbáltam megghiúsítani. Már korán megtanultam, hogy egy édes mosoly és az ártatlanság álarca mögött hogyan lepizzem az árulást. A szüleim szemében jól viselkedtem, és szépen

boldogultam. Azzá a nővé váltam, akit az ő DNS-ük megérdemelt. Valójában azonban csak lesben álltam, jól megszerveztem a magam kis ügyeit, és készen álltam arra a napra, ami igazán számított: a huszonötödik születésnapomra.

* * *

NYOLC ÉVVEL EZELŐTT

Huszonöt gyertya. Nevetséges, hogy születésnap tortát kaptam: ennek a hagyománynak már tinédzserkoromban véget kellett volna vetni. De mégis volt torta, az anyám hozta be vékony karjában. Az anyaság jelentette számomra is a tökéletes jövőt, beleértve majd a botoxot és a ráncfeltöltés más módozatait, az ajakharapdálást és a túl keskenyre szedett szemöldököket. Mosolyogtam, mert ezt várták el tőlem. Hagytam, hogy elénekelje a dalt, de apám hangja már az első szavak után elhalt, mivel a figyelmét csörgő telefonja vonta magára. A fotó kedvéért mosolyogtam, és elfújtam a gyertyákat. Hármat szándékosan kihagytam, mire láttam, hogy anyám szeme felvillan, de a mosolya nem hervad le az arcáról.

Felvágta a tortát, a Chanel No. 5 illata átkúszott az asztal felett, miközben felszolgált nekem a lehető legkisebb szeletet, természetesen közepről, távol a négyszögletes süti legkrémesebb szélétől. Aztán ettünk, hárman szétszóródva a tizenkét személyes asztalnál, a csendet csak az ezüst evőeszköz porcelánon csikorgó zaja törte meg.

Apa állt fel először az asztaltól, és megpuszította a fejemet.

– Boldog születésnapot, kicsim!

Amikor anyámmal kettesben maradtunk, megkezdődött a kikerdezés.

– Randizol valakivel? – Letette a villáját. Előretolta a tányérját a szinte még érintetlen tortaszelettel, és átható tekintettel rám nézett.

– Nem. – Mosolyogtam, ahogy tanítottak. Mindig mosolyogtam, mert a mosoly elrejtette az érzéseket.

– Miért nem? Huszonöt éves vagy. Már csak pár jó évad van hátra.

– Boldog vagyok anya, hamarosan biztosan megtalálom az igazit.

– Szerintem még egyszer el kellene gondolkodnod Jeff Rochesterről. Majdnem két évig jártatok.

Négy hónapig. Két évig hazudtuk azt, hogy járunk, hogy megnyugtassam a szüleimet, Jeff melegsége pedig titokban maradjon.

– Azt hallottam, hogy Jeff találkozzat valakivel. És köztünk tényleg nem működött a kémia. – Ettem egy újabb falatot, és élveztem az anyám szemében tükröződő fájdalmat, amikor lenyeltem.

– Nem a kémia a fontos. Jó családból való, gondoskodna rólad.

A befektetési alapom majd gondoskodik rólam. Semmi szükségem nem volt egy kémia nélküli kapcsolatra, egy börtönbüntetésre, ami mosolyt festene az örülségemre, és idejekorán egy gyógyszerrel kezelt depressziós esetté változtatna. De nem akartam megemlíteni a befektetési alapokat. Nem, mikor már csak egy órát kellett kibírnom ezen a partin, és aztán irány a bank.

– Janice Walkins azt mondta, hogy látott a belvárosban, és ott dolgozol. Ugye ez nem igaz?

Mosolyogtam.

– Tudománymetriából diplomáztam. Nem ördögtől való, hogy valami hasznát is szeretném venni. Egy orvosi cégnél vagyok tanácsadó, és a gyógyszer- és élelmiszer-ellenőrző hatóság vizsgálatait ellenőrzöm.

– Kérlek, hagyd abba! A munka stresszt okoz, ami idő előtt öregít. És csak...

– Pár jó évem van hátra – fejeztem be a mondatát, igyekezve megőrizni a hangomban a derűt. Ettem még egy falatot. Az utolsó morszáig lekapargattam a tányérról a cukormázot, a villámat a számba dugtam, leszopogattam, és közben egy kis darabot megöltem az anyám lelkéből.

– Olyan keményen dolgoztunk azért, hogy neked jó életed legyen.

– Én is megteszek mindent, amit csak tudok. Csodás munkát végeztetek, és nagyon boldog vagyok.

– És mit szólnál Ned Wimple-hez? Azt hallottam, hogy ő és az Avon birodalom örököse szakítottak.

Letettem a villámat, és az asztal alatt a kezemet tördelve mosolyogtam.

Néhány óra múlva, a kocsim csomagtartójában az ajándéktáskákkal, elhagytam a szülői házat. Kasmírkardigán és zafír fülbevalók az apámtól. Egy puha fedeles kiadású JD Robb pedig Beckytől, a szobalányunktól, aki valószínűleg többet tudott rólam, mint amit a szüleim össze tudtak kombinálni. Ő volt az, aki feltakarította a hányásomat a fürdőszobában, amikor tini koromban részegen ezt nem tettem meg éjszaka. Kidobta az óvszereket, a terhességi tesztek és a vodkásüvegeket. Tartotta bennem a lelket, amikor tizenöt évesen először összetört a szívem, Mitch Brokerettnak köszönhetően, aki nem érdemelte meg a szüzességemet, még kevésbé a könnyeimet.

Az igazi ajándékom nem a csomagtartóban lapult, hanem maga a dátum volt, hiszen a befektetési alapokat még az első születésnapom előtt lerendezték a szüleim. Már tíz éve ácsingóztam a tizenkét millió dollárra, ami egy közös bankszámlán várt rám. A mai napon azokkal a papírokkal, amelyeket aláírni készültem, megszabadulok a szüleimtől, az elvárásaiktól és a követelményektől, amelyektől ezt az összeget az elmúlt húsz évben függőben tartották. Az ügyvédi

irodába mentem, és harminc perc múlva szabad nő voltam. A Jackson & Scottsdale-től kilépve egy kis – de valódi – mosolyt is megengedtem magamnak. A bankban a befektetési alapokat egy olyan pénzügyi számlára utaltam, ami kizárólag az én nevemet viselte, és ekkor már egy sugárzó mosolyt is megengedtem magamnak.

Eljött tehát a szabadság, és átkozottul jó érzés volt. Lehúztam a kocsit tetejéről, és a szélbe kiáltottam boldogságom. Az estét az egyik házam inasával töltöttem, egy huszonegy éves fiúval, aki csak öt menetet bírt, de hozott valami jó füvet, és nevetett a vicceimen.

Ez volt új életem szomorú kezdete.

2. fejezet

HÁROM ÉVVEL EZELŐTT

AZ ELSŐ HÚSZ ÉVEMET kitartó tervezgetéssel töltöttem, egészen addig a pillanatig, amíg elhagyhatom ezt a közeget. Levethetem a kardigánomat és az illemtudásomat, és fejest ugorhatok az életbe. Táncolhatok a holdvilágban. Elszívhatok egy szivart. Motorozhatok és beszerethetek valakibe, de nem a társadalmi státusz miatt. Voltak romantikus elképzeléseim arról, hogy majd pincérlányként dolgozom, végigstoppolok Amerikán, megcsókolok egy idegen fiút, és közben érzem, hogy csak úgy elárasztanak az ismeretlen lehetőségek. Gyűlöltem a környezetemet, úgy ahogy van, és közben sóvárogva vágytam a menekülésre. Nem akartam több vacsorapartit látni, elegendő volt mások berögzült lenézéséből és az ítélkezően felvont szemöldökökből. A filmekre jellemző örökké tartó happy endet akartam, hogy a családtagjaimmal körbeüljük a kerek asztalt, és közben elmeséljük egymásnak a napunkat. Egy olyan világban akartam élni, ahol egy anya megöleli a kislányát, ha az megüti magát, és megvigasztalja őt, ha az első randevúja balul sül el. Az

álmaimhoz, részletesen kidolgozott fantáziáimhoz kitartóan ragaszkodtam, a jövőm éppolyan világosan állt előttem, mint a múltam. A huszonötödik születésnapomon szabadnak éreztem magam, telve voltam reménnyel és lehetőségekkel. Úgy éreztem, hogy hátralévő életem első napja jött el.

Öt évvel később azonban még mindig egy helyben topogtam. Átéltém néhány vad éjszakát, és dugtam néhány olyan vadidegenel, akiknek bőrkeményedéses volt a kezük. Jártam kisboltban, és vettem hot dogot. Elmentem Tijuanába, és elég hosszú időt töltöttem ott ahhoz, hogy tudjam, soha nem térek vissza. Aztán... mint egy vándormadár, hazasodródtam ebbe a világba. Visszatelepültem, anélkül, hogy a tudatára ébredtem volna. Öt évvel később még mindig a fiatalságomból származó emberek vettek körül. Barátok, akik nem voltak barátok. Bulikon, ahol mindenki mosolygott, de senki sem érezte jól magát. Ahol az élet állandó verseny volt, hogy mindenkit megelőzzünk, és a szalagavató bál királynője ugyanaz a kurva volt, akit senki sem szeretett, de mégis mindenki köré csődült, mint a férgék a hús köré. El kellett menekülnöm ebből az életből, találnom kellett valami mást, egy saját utat, ám nehéz volt megszökni innen, mert csak ezt az egyet ismertem.

A tányérsapkáját a kezében tartó férfi mögöttem jelent meg a bejáratnál, a tükörben találkozott a tekintetünk.

– Kint az épület előtt várom, ha távozni akar az eseményről, Miss Fairmont.

– Köszönöm! Nem maradok sokáig.

Bólintott és sarkon fordult, én pedig visszanéztem a tükörbe. Barna szememet mentáscsoki-árnyalatban, finoman húztam ki. Ennyi smink éppen elég volt ahhoz, hogy elrejtse a szépséghibákat. Az anyám jól megtanított arra, hogy mi a finom elegancia, és mi az,

ami már ízléstelennek számít. Ahogy farkasszemet néztem a tükörképeimmel, próbáltam megtalálni önmagam, de a tükör azt a nőt mutatta, akivé neveltek. Designer estélyi, finom, de rafinált. Tetőtől talpig polírozott külső. A külső héjamat néztem és azon tűnődtem, hogy miért nem tudok kitörni alóla. Ma este egy nagyon fontos adománygyűjtő gálára voltam hivatalos, amit egy szívemhez közel álló szervezetnek rendeztek, és ezt a fontos eseményt nem lett volna szerencsés kihagyni. Talán holnap új életet tudok kezdeni. Újra megpróbálom elhagyni a fészkemet, és próbálok hamisságoktól mentes, boldog életet élni. Átlátszó ajakfényt tettem a rúzsomra, és kerültem a tekintetem a tükörben.

* * *

– Brant Sharp.

– Layana Fairmont.

– Tetszik a hajad.

– Nem vagyok prostituált.

A szája vonala nem változott, de a tekintete meleggé vált.

– Felül tudok emelkedni ezen a tényen.

A jótékonyági gála már két órája tartott, amikor ez az ötmondatnyi „beszélgetés” elhangzott köztünk. Semmi romantika. Kissé merész válaszomat az alkoholra fogtam, ugyanis már két pohár bort felhajtottam. A merlot kissé mérsékelte önutálatomat.

Elfogadtam kinyújtott jobbát, határozottan megráztam, és közben szemügyre vettem őt. A nevét abban a pillanatban beazonosítottam, hogy az elhagyta ragyogó ajkait. Ha nem is kifejezetten, de már azóta vadásztam rá, hogy bekapcsolódtam a Hontalan Amerikai Fiatalok szervezetének munkáiba.

A zseniális Brant Sharp. A jótékony milliárdos.

Jobban festett, mint ahogy elképzeltem, mivel a sajtóban megjelenő miniatűr képeken alig látszottak a vonásai, ami természetesen méltatlan volt egy ilyen GQ-címlapra való férfihoz. Az intenzitása viszont igazán meglepett. Úgy bámult, mintha valami gond lenne velem, és megoldásképp a lelkemet keresné. Valahogy úgy tűnt, hogy a hajam is túlzottan tetszik neki, mivel a tekintete gyakran tévedt zabolátlan fürtjeimre.

Felül tudok emelkedni ezen a tényen. Válaszul felnevettem, és úgy tűnt, hogy ezt élvezzi, mert az ő szája is egy kicsit megrándult. Nem mosolyt láttam rajta, de valami hasonlót. Nekem, akinek a mosoly az érzelmek elleplezését jelentette, ez üdítő változatosságot hozott.

– Örülök, hogy találkoztunk. Nagy rajongója vagyok a HAF-nál végzett munkájának. – A Hontalan Amerikai Fiatalok csak anyám fájdalmas nevelésének maradványa volt. Ebbe a jótékonyági szervezetbe már korán benyomott, de a hely aztán rabul ejtette a szívemet, és később sem eresztett.

A mosoly minden árnyalata eltűnt az arcáról.

– Én ezt nem nevezném munkának. Az irodám kiállít egy csekket. Semmi más nem történik.

– Ezek az összegek nekünk nagyon sokat jelentenek. – Az „összegek” szó finoman fejezte ki a hozzájárulását. A múlt évben én személy szerint félmillió dollárt adományoztam, ami az éves adományok hat százalékát tette ki, az ő csekkje pedig kilencvenkét százalékot fedezett, ezért az igazgatótanács tiszteletbeli elnökének is megválasztották, bár személyesen soha nem jelent meg a létesítményben vagy az igazgatótanácsi üléseken. Az elnökünket övező pletykákat kávézás közben, az állott fánkunk felett üdögélve hallgattuk és tárgyaltuk

ki részletekbe menően. Beth Horton, egy éles nyelvű hétgyerekes anyuka, aki állandóan savanyú képet vágott, kivéve, ha nem éppen egy izgalmas pletykát mesélt, említette nekem az eszkortlányokat.

– Százával jártak nála – erősítette meg a múlt évi igazgatótanácsi ülésen, miközben egy egész porcukros fánkot tömött a szájába. Én közlőre figyeltem. Brant Sharp szexuális élete éppúgy érdekelt, mint hogy Beth megfullad-e. – A sofőröm bátyja portás abban a belvárosi társasházban, ahol van egy lakása, és ő azt mondta, hogy szinte óránként jelennek meg nála lányok. Csodaszép példányok, de minden kétséget kizáróan prostituáltak. Soha nem megy el velük sehová, és csak néhány óráig maradnak. – Bólintottam, de csak félig-meddig hittem el a hallottakat. Ez megmagyarázná, hogy miért nem kapták nőkkel soha lencsevégre. Az a tény, hogy nem randevúzott, megőrizte a San Franciscó-i nőket, és gyakorta szolgált táptalajul a homoszexualitásáról szőtt pletykáknak. A híresztelések soha nem mentek túl messzire... túl sok olyan nő cáfolta meg őket, aki találkozott vele, vagy aki nála dolgozott. Nekem tetszett, amit a prostituáltakról hallottam, hogy egy férfi a lakása intimitásában a poklot szabadítja rá az éjszaka asszonyaira.

Ezek az összegek nekünk nagyon sokat jelentenek. Nem válaszolt a megjegyzéseimre, ami így a levegőben lógott. Belekortyoltam a pezsgőmbé.

– Meglep, hogy itt látom.

– Miért? – A férfi lézerszerűen átható tekintete megnyugtatóan hatott. Amikor rád nézett, nem kalandozott el, kétség sem fért hozzá, hogy odafigyel arra, amit mondasz, majd elgondolkodik rajta. Próbáltam ellazulni, nagy volt rajtam a nyomás, hogy egy zseni előtt most valami intelligens válasszal kellene előrukkolnom. Soha nem

voltam az a típus, aki az intelligenciát szexinek találta volna, a stanfordi kockaagyúak társaságában töltött négy év ugyanis minden nőt leszoktatott erről a téves elképzelésről. De ez a férfi... talán nem is az intelligenciája volt a lényeg. Talán inkább az intelligencia, a magabiztosság és a kíváncsiság kombinációja, amit az átható tekintetek martinis poharában kevert össze.

Vállalt vontam. Újabb korty bátorság. A pezsgőnél valami erősebbet kívántam. Észrevettem, hogy közelebb lépett, mire az a természetellenes vágy ébredt bennem, hogy odahajoljak hozzá, megszagoljam, megvizsgáljam az arcvizét, úgy, hogy közben ráteszem a kezem a szmokingja hajtókájára és meghuzigálom. Vajon tartaná a szemkontaktust? Vagy hátrébb lépne? Vagy elrángigálna egy félre-eső helyre, és az eszméletvesztésig dugna? Vakmerő magabiztosságom megingott a jelenlétében.

Nyeltem egyet, és megpróbáltam visszaterelni a gondolataimat a beszélgetésre.

– Soha nem jön el a campusra, és nem vesz részt a vezetőségi üléseken sem. Azt hittem, hogy a tavaszi jótékonysági gálát is ki fogja hagyni.

– Thomas Yand neve is szerepel a vendégek listáján, és reméltem, hogy tudok vele váltani néhány szót, telefonon ugyanis soha nem sikerül elérnem.

– Ja, úgy! – Közelebb léptem és halkabban folytattam. – Akkor most lesben áll.

– Ez volt a terv, de persze jól jönne egy segítő kéz az összeesküvésben... – Játékosan felvonta a szemöldökét, mire nőiességem minden porcikája készenléti állapotba került.

Á, kizárt, hogy meleg lenne! Meg tudtam érteni, hogy a női alkalmazottai miért védelmezik oly hevesen. Csupán két percet töltöttem

a jelenlétében, és közben kilencszer izgultam fel. Nyeltem egyet. Ezúttal az arckifejezésem híján volt minden mesterkéltységnek.

– Mire gondol?

* * *

Nem kellett volna konspirátor a világ egyik leggazdagabb emberének, aki ráadásul olyan befolyással rendelkezett, mint az informatika területén Bill Gates. De mi jól játszottuk a szerepeinket. Sajtótalak felett förtöttünk, és pezsgőspoharak felett sugdolóztunk. Az összeesküvők mosolyával ünnepeztünk, amikor Yandet sarokba szorítottuk, én az egyik, Brant a másik oldalról. Hagytam, hogy belelendüljenek a beszélgetésbe, aztán leléptem. A terem másik sarkában Anne Waters, egy dupla D kosaras melltartójú, hidrogénszöke nő támadott le, és miközben az ujjairól nyalogatta a ráktortát, tavaszi bevásárló körútjának véget nem érő ecsetelésébe merült. Udvariisan bólogattam, miközben teljesen máshol jártak a gondolataim. Elhatározásom, hogy új életet kezdjek, nőietlen ujjnyalogatását látva csak megerősödött. Lopva Brantre pillantottam, úgy láttam, hogy elmerülve figyeli Yandet és bólint neki.

Hirtelen fellobbant bennem a vágy, hogy akarom őt; ez a vonzódás engem is meglepett. Természetesen számítottam rá, hogy tiszteletet fogok érezni iránta, hiszen lehetetlen nem tisztelni valakit, akinek az intelligenciaszintje az enyém duplája, és akinek az éves adományaitól lüktet a város jótékonyági szervezetei felének a szíve. Ellenben akárhányszor elképzeltem, hogy találkozom ezzel a viszszavonult életet élő férfival, mindig azt vártam, hogy nem fogom őt kedvelni.

Egyes számú ok: elképzelhetetlenül gazdag volt, és már tinédzserkorától kezdve felnőtt élete minden napján kiszolgálták és hízelegtek neki. Ez a jól kipróbált receptje annak, hogyan lesz valakiből seggfej.

Kettes számú ok: hihetetlenül intelligens volt. Ami az elképzeléseim szerint azt jelentette, hogy az egoja passzol az agyához, és egy nagyképű, arrogáns kockafejet eredményez. Olyan valakit, aki azt várja, hogy mindenki áhítattal vesse alá magát az akaratának. Aki érdektelen tényeket köpköd ki magából, miközben a mellemet bámulja.

Erre ő minden várákozásomat megcáfolta. Csendesen magabiztos volt. Szerény és jóképű. Valóban érdeklődött és nem játszmázott.

Egy pillanatra levette a tekintetét Yandról, és rám nézett, mire minden megállt körülöttem. Ekkor visszanezett Yandre, kezét nyújtott neki, lazán megrázta, aztán udvarias mosoly kíséretében otthagya. Felém tartott. A tekintetünk ezúttal is összekapcsolódott, hiába akartam másfelé nézni, nem tudtam. Csak rá tudtam figyelni, ahogy puha léptekkel átvonult a helyiségen, és előttem termett. Mosolygó szemétől majdnem elaléltam.

A jelenlététől hirtelen meg se tudtam mukkanni. Ahogy ráébredtem arra, hogy csendben vagyunk, Anne-re pillantottam.

– Ha megbocsátasz – mormogtam és kihasználtam a lehetőséget a menekülésre. Brant hátrahúzta a széket, udvariasan az asztaltársaim felé biccentett, akik figyelmes pillantásokkal követték minden mozdulatát, mint a keselyűk, akik teljes készenlétben várnak a következő zsákmányra. Együtt, az ő vezetésével menekültünk a hátsó ajtó felé.

– Köszönöm, hogy segített Yanddel kapcsolatban – mondta lágyan, miközben finoman fölém hajolt.

– Én köszönöm, hogy megmentett azoktól a nőktől – suttogtam udvariasan mosolyogva, ahogy elhaladtam Nora Bishop mellett. Vele kapcsolatban teljesen biztos voltam abban, hogy a kilencvenes évek részét hanyatt fekve töltötte, az apám alatt.

Az ajtótól tizenkét lépés választott el bennünket, ezalatt ráébredtem, hogy mennyire akarom ezt a férfit. A történetekre gondoltam, a prostituáltakra, mialatt forró keze gyengéden, de határozottan a hátamról a könyökökre vándorolt. Udvariasan kontrollált, de én többet akartam, többre vágytam. Az erkélyre lépve kettesben maradtunk, a meleg nyári este az óceán és a nyár balzsamos illatát hozta magával. Elengedte a karomat, és egy pillanatra képessé váltam a tiszta gondolkodásra.

Könyökömet az erkély durva szegélyén pihentettem, a beton durva felülete vigasztalóan jólesett ebben a nevetségesen piperkőc és gazdag társaságban, ebben a show-műsorban. Egész évben gyűjtötük az adományokat olyan gyerekeknek, akik egy új edzőcipő lehetőségétől is elsírnák magukat, aztán kidobunk százezer dollárt egy partira. Elfordultam, és visszanéztem a három emelet magas ablakokra, amelyek híven tükrözték az egész helyzet hamis dicsőségét. Aztán a jóképű, fekete szmokingos Brantre pillantottam, és úgy éreztem, ő felette áll ennek a világnak.

– Megérte? – A parti felé biccentettem és felnéztem markáns profiljára. Ő a horizontot fürkészte, miközben a kültéri fáklyák rebbenő fénye megvilágította az arcán a drámai árnyékokat. – Megéri ezekkel a keselyűkkel bajlódni, hogy esélyt kapjon Yandnél?

– Megérte, mivel találkoztunk.

Lágy szavak. Drámai hatás.

Mosolyogtam, felléptem a keskeny szegélyre, így ki tudtam hajolni az erkélyen, és az arcomat a szélbe mártottam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Te nem ismeresz engem, Brant. – *Én sem ismerem magam.*

– Nem, tényleg nem. – Olyan lágyan mondta ki a szavakat, mint-ha a mondottak tartalma lényegtelen lenne.

Megfordultam és figyelmesen szemügyre vettem nyugodt vonásait. Higgadt volt, rezzenéstelen. Mintha a vonzalmam nem lenne fontos a számára, a magabiztossága miatt, vagy mert nem érdekelt, hogy egyáltalán találkozunk-e újra. Nekem jobban tetszett volna, ha magabiztos, a második eshetőséget problémásnak éreztem. Mivel nem szoktam hozzá az elutasításhoz, a veszteshez, ezért nehezen kezeltem az elutasítás gondolatát. Nem tudtam, hogy ki vagyok és mit akarok, de azt tudtam, hogy kívánatos vagyok. Ha mással nem is, de öntudattal mindenképpen rendelkeztem. Lenyeltem a belém férkőző bizonytalanság idegen érzését.

– Menjünk innen.

Erre megfordította a fejét. Zsebre tett kézzel közelebb lépett, eléggé közel ahhoz, hogy érezzem drága arcvizének illatát, amiről jachtokra és szivarokra asszociáltam.

– Mit szeretnél? Hová menjünk?

Előrenéztem, behunytam a szemem, élveztem az óceán szellőjét, és kifújtam a levegőt.

– El innen.